

Arrest

nr. 204 451 van 28 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBUSSCHERE, die *loco* advocaat S. COOLEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 oktober 2013 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch op 8 mei 2014 ongegrond verklaard. Op 30 maart

2017, bij arrest met nummer 184 870, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat werd ingediend tegen voormelde beslissing van 8 mei 2014.

1.2 Op 9 september 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 oktober 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

1.3 Op 28 december 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 28 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 12 april 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.12.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

*I(...), E(...) (R.R.: (...)), geboren te (...) op (...)
+ kinderen
I(...), O(...) T(...), geboren op (...)2000
I(...), C(...) P(...) D(...), geboren op (...)2006
I(...), V(...) G(...) U(...), geboren op (...)2007
nationaliteit: Nigeria
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 05.09.2013 en 09.09.2014 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 28.12.2016 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 24.03.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.03.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

1.5 Op 28 maart 2017 neemt de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 12 april 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De mevrouw,

Naam + voornaam: I(...), E(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

+ kinderen

I(...), O(...) T(...), geboren op (...)2000

I(...), C(...) P(...) D(...), geboren op (...)2006

I(...), V(...) G(...) U(...), geboren op (...)2007

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 01.08.2013, betekend op 29.08.2013."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aangezien de tweede bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van een bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)” De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken *“(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats wordt vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden *“(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. De gemachtigde dient zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Daarnaast wordt benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar *“een beslissing tot verwijdering”* – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte wordt erop gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Het betoog van de verwerende partij gesteund op een gebonden bevoegdheid onder artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet geen sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2 Gelet op het voorgaande, wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de inhoud van haar verzoek het voorwerp zou uitgemaakt hebben van reeds eerdere regularisatieverzoeken.

Thans verduidelijkt de verwerende partij niet welke medische problematiek bij een eerder verzoek van verzoekster zou onderzocht en beoordeeld zijn.

De arts-adviseur, Dr. M(...), stelt dat verzoekster louter symptomen zou vertonen van de reeds eerder ingeroepen diagnose, met name een cerebrovasculaire aanval in 2008.

Het feit dat nieuwe medische aandoeningen en behandelingen worden toegeschreven aan een eerdere medische gebeurtenis of voorval betekent niet dat er geen nieuwe elementen zouden bestaan die een nieuw verzoek conform art. 9ter van de Vreemdelingenwet verantwoorden.

Elke nieuwe aandoening en/of behandeling, en zelfs medicatie, verantwoordt immers een nieuw regularisatieverzoek.

De wetgever heeft louter willen vermijden dat regularisatieverzoeken ad infinitum ingediend werden aangaande dezelfde medische problematiek. In casu is de medische toestand van verzoekster verergerd, gewijzigd en anders dan ten tijde van haar laatste verzoek in 2014. Het gaat om een nieuw ziektebeeld, dat evenwel teruggaat naar medische gebeurtenis uit het verleden.

Dit blijkt uit het medisch attest van Dr. D(...) dat bij het regularisatieverzoek werd gevoegd.

Dit werd inmiddels nogmaals bevestigd door Dr. D(...). (stuk 3)

In arrest nr. 163.093 van 26 februari 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog dat zelfs een nieuwe medische behandeling, waaronder nieuwe medicatie, een nieuw element kan uitmaken in de zin van artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet.

Dus zelfs indien het medische ziektebeeld hetzelfde zou zijn, dient een regularisatieverzoek alsnog ontvankelijk verklaard te worden indien zich nieuwe elementen, waaronder een nieuwe behandeling, hebben voorgedaan.

Door dit nieuwe ziektebeeld af te wijzen als onontvankelijk, en het regularisatieverzoek inhoudelijk niet te onderzoeken - meer bepaald na te gaan of een behandeling voor dit nieuwe ziektebeeld voorhanden is in Nigeria, minstens na te gaan of de nieuwe behandeling voorhanden is in Nigeria - schendt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en art. 9ter 63 5° van de Vreemdelingenwet.

Ook in haar arrest 98 400 van 6 maart 2013, waarbij eenzelfde ziektebeeld het voorwerp van een regularisatieverzoek vormde, nl. het antifosfolipidensyndroom, oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat men de situatie in het thuisland diende na te gaan.

"Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur, meent dat het in casu niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Evenwel vermeldt het advies van de arts-adviseur niets aangaande de vraag of de ziekte van verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Uit het hierboven geciteerd advies van de arts-adviseur; waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt uitdrukkelijk dat niet werd nagegaan of de ziekte van verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst"

De situatie is in casu gelijkaardig.

De toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nieuwe medische problematiek, de nieuwe behandeling en opvolging, en de nieuwe medicatie in Nigeria, is niet onderzocht."

4.1.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

In zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt opgemerkt dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter, § 3, 4° en 5° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9ter, § 3, 4° en 5° luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

(...)”.

De Raad stelt vooreerst vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 9ter, § 3, 4° en artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de eerste bestreden beslissing wordt in de eerste plaats aangegeven dat op 5 september 2013 en 9 september 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter werd ingediend. De gemachtigde oordeelt dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van 28 december 2016 en in de bijgevoegde medisch attesten eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf en verwijst hierbij naar de bevestiging van de arts van 24 maart 2017 in bijgevoegde gesloten omslag. In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband geconcludeerd dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 – 5° van de vreemdelingenwet. Vervolgens geeft de gemachtigde aan dat het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlagen) eveneens medische elementen bevat die niet eerder werden aangehaald door betrokkene waarbij wordt gewezen op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelt in dit verband dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 24 maart 2017 kennelijk niet blijkt dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De Raad merkt op dat ook het medisch advies van 24 maart 2017 gesteund is op zowel § 3, 4° als § 3, 5° van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Voormeld medisch advies van 24 maart 2017 luidt als volgt:

“NAAM : I(...), E(...) (R.R.: (...))

Vrouwelijk

nationaliteit: Nigeria

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

Art 9ter §3,4° en §3,5°

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 28/12/2016 te vergelijken met de vorige aanvragen ingediend op 5/9/2013 en op 9/9/2014.

Ik wil u er inderdaad op wijzen dat er reeds een medisch advies werd verstrekt door Dr. V(...)D(...) op 11.04.2014 in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter d.d. 05.09.2013 en door Dr. B(...) op 02.10.2014 in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter d.d. 09.09.2014.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 28/12/2016 een SMG voor opgesteld door Dr. D(...) op 22/12/2016 (+ aanvullingen 26/5/2015,11/2/2016,22/12/2016, 23/12/2016,26/4/2016, december 2015,11/2/2016,8/9/2015, 19/6/2015, 22/7/2015, 6/10/2015, 21/10/2015, 15/10/2015, 20/10/2015, 26/10/2015,23/10/2015,11/2/2016, 1/2/2016, 15/12/2015).

Uit dit/deze medisch(e) getuigschriften) blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de/het medisch(e) attest(en) gevoegd bij de voorgaande 9ter aanvragen.

Op het SMG (+bijlagen/aanvullingen) wordt namelijk vermeld dat E(...) I(...) lijdt aan de gevolgen van een cerebrovasculaire aanval (CVA) in 2008. Verder vertoont zij louter symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose.

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage/aanvullingen) bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: een schildklierprobleem, een ferriprive anemie (wegens ijzergebrek). Dit zijn echter geen belangrijke pathologieën die in aanmerking zou kunnen komen als regularisatiebasis.

Immers, wat betreft de schildklierproblematiek, dit werd opgelost door een subtotale wegname van de schildklier.

En wat betreft de anemie, gebeurde er een kortdurende observatie op de dienst gynaecologie, waar een goede algemene toestand werd vastgesteld. Op 20/10/2015 was er een nazicht van de baarmoeder, waarbij geen specifieke pathologie werd vastgesteld. Er werden enkel wat ijzerpreparaten voorgesteld.

Er was ook geen sprake van blaas- of nierstenen.

Verder waren er nog banale klachten over pijnlijke gewrichten maar daaromtrent werden geen speciale pathologieën vastgesteld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van -15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°)".

Er wordt hierbij op gewezen dat aan de formele motiveringsplicht kan worden voldaan door een verwijzing naar het advies, op voorwaarde dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 24 oktober 2014, nr. 228.919, Lettani). Te dezen is het advies, samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht en wordt het advies bijgevalen in de uiteindelijke beslissing nu de eerste bestreden beslissing ook is genomen op grond van zowel artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet als op grond van artikel 9ter, § 3, 5°. Zodoende is in deze mate voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde haar aanvraag onontvankelijk verklaarde omdat de inhoud van haar verzoek het voorwerp zou uitgemaakt hebben van reeds eerdere aanvragen maar meent dat de gemachtigde niet verduidelijkt welke medische problematiek bij een eerder verzoek zou onderzocht en beoordeeld zijn. Ze geeft verder aan dat de arts-adviseur stelt dat zij louter symptomen zou vertonen van de reeds eerder ingeroepen diagnose met name een cerebrovasculaire aanval in 2008 en voert aan dat het feit dat nieuwe medische aandoeningen en behandelingen worden toegeschreven aan een eerdere medische gebeurtenis of voorval niet betekent dat er geen nieuwe elementen zouden bestaan die een nieuwe verzoek conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet verantwoorden. De verzoekende partij betoogt dat elke nieuwe aandoening en/of behandeling, en zelfs medicatie, immers een nieuw regularisatieverzoek verantwoordt. Ze betoogt dat haar medische toestand is verergerd, gewijzigd en anders is dan ten tijde van haar laatste verzoek in 2014. Ze benadrukt dat het gaat om een nieuw ziektebeeld dat evenwel teruggaat naar een medische gebeurtenis uit het verleden en geeft aan dat zij thans lijdt aan het antifosfolipidensyndroom. De verzoekende partij stipt aan dat dus zelfs indien het medische ziektebeeld hetzelfde zou zijn, een regularisatieverzoek alsnog onontvankelijk

dient verklaard te worden indien zich nieuwe elementen, waaronder een nieuwe behandeling, hebben voorgedaan. Door dit nieuwe ziektebeeld af te wijzen als onontvankelijk, en het regularisatieverzoek inhoudelijk niet te onderzoeken - meer bepaald na te gaan of een behandeling voor dit nieuwe ziektebeeld voorhanden is in Nigeria, minstens na te gaan of de nieuwe behandeling voorhanden is in Nigeria - schendt de gemachtigde volgens de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9ter § 3 5° van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij er volledig aan voorbij lijkt te gaan dat in de eerste bestreden beslissing in geen geval op een algemene wijze wordt gesteld dat haar medische problematiek bij een eerder verzoek reeds onderzocht en beoordeeld zou zijn en dat er zich geen nieuwe elementen zouden hebben voorgedaan. In tegendeel, in de eerste bestreden beslissing wordt naast de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet ook toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het voorgelegde medische getuigschrift en bijlagen eveneens medische elementen bevatten die niet eerder werden aangehaald door betrokkene.

Uit het medisch advies van 24 maart 2017 blijkt dat er een opsplitsing wordt gemaakt tussen enerzijds de “gevolgen van een cerebrovasculaire aanval (CVA) in 2008” en de “symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose” en anderzijds “een schildklierprobleem” en “een ferriprieve anemie (wegens ijzergebrek)” en “pijnlijke gewrichten”.

Wat de gevolgen van een cerebrovasculaire aanval (CVA) in 2008 en de symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose betreft, wordt toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, waarbij de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat uit de (omstandig opgesomde) medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de voorgaande 9ter aanvragen. De ambtenaar-geneesheer geeft in dit verband aan dat op het standaard medisch getuigschrift en de bijlagen en aanvullingen namelijk wordt vermeld dat de verzoekende partij lijdt aan de gevolgen van een cerebrovasculaire aanval (CVA) in 2008 en dat zij verder louter symptomen vertoont van de reeds eerder ingeroepen diagnose. De Raad merkt hierbij op dat in de recente aanvraag van 28 december 2016 in het standaard medisch getuigschrift van 22 december 2016 bij diagnose “antifosfolipidensyndroom” en “CVA” te lezen is met bij medicamenteuze behandeling/medisch materiaal vermelding van een zevental medicamenten namelijk Amlodipine, Nobiten, Sintrom, Zaldiar, L-thyroxine, Pantomed en Tradonal. Ook in een standaard medisch getuigschrift van 22 december 2016 van een andere behandelende geneesheer wordt bij diagnose “antifosfolipidensyndroom” aangegeven waarbij onder de rubriek medicamenteuze behandeling/medisch materiaal “Sintrom – gestart 2008” wordt vermeld. In het voormelde medische getuigschrift van 22 december 2016 is overigens sprake van een levenslange behandeling met Sintrom en wordt het volgende aangegeven: “noodzakelijk dat maandelijks gecontroleerd wordt door bloedonderzoek”. De Raad stelt vast dat uit de stukken van de eerdere aanvragen van 5 september 2013 en 9 september 2014, met name uit de standaard medische getuigschriften van 17 juni 2013, 30 augustus 2013 en het standaard medisch getuigschrift van 27 augustus 2014 inderdaad blijkt dat er ook destijds onder meer sprake was van “antifosfolipidensyndroom” met als medicatie onder meer ook melding van Amlodipine, Pantomed, Tradonal en Sintrom evenals een levenslange behandeling. Uit het medisch advies van 11 april 2014 blijkt overigens dat ook destijds werd vermeld dat de stollingsgraad van het bloed maandelijks gecontroleerd moet worden.

Door louter algemeen te stellen dat er sprake is van nieuwe medische aandoeningen en behandelingen toegeschreven aan een eerdere medische gebeurtenis of voorval en louter algemeen te stellen dat haar medische situatie is verergerd en gewijzigd, weerlegt de verzoekende partij in geen geval *in concreto* de vaststelling uit de eerste bestreden beslissing dat een deel van de ingeroepen elementen - met name wat de gevolgen van een cerebrovasculaire aanval (CVA) in 2008 en de symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose betreft - reeds werden ingeroepen in het kader van vorige aanvragen tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Wat de wijziging van de medicamenteuze behandeling betreft, stelt de Raad inderdaad vast dat er sprake is van andere bijkomende medicatie dan deze die in de eerdere aanvragen werden vermeld. Echter, gelet op het gegeven dat hiervoor reeds is gebleken dat niet is aangetoond dat de aandoening van de verzoekende partij – wat de gevolgen van een cerebrovasculaire aanval (CVA) in 2008 en de symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose betreft - gewijzigd zou zijn sedert de eerdere aanvragen, komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen om welke redenen de in het kader van deze eerdere aanvragen voorgeschreven medicatie niet langer zou voldoen. Zij blijft daartoe volledig in gebreke zodat zij niet aantoonbaar dat een nieuw onderzoek van de

aanvraag tot een andere beslissing had kunnen leiden dan deze die betrekking had op de eerdere aanvragen van 5 september 2013 en 9 september 2014. De ratio legis van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet is immers precies gelegen in het feit dat een nieuwe aanvraag gegevens moet bevatten die ertoe nopen vast te stellen dat een eerdere beoordeling mogelijks anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De loutere verwijzing naar andere bijkomende medicatie terwijl niet is aangetoond dat de gezondheidssituatie - wat de gevolgen van een cerebrovasculaire aanval (CVA) in 2008 en de symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose betreft - is gewijzigd, volstaat *in casu* in geen geval om aan te tonen dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is op grond van de voormelde bepaling. Zodoende kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de motieven in de eerste bestreden beslissing op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat hierbij de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische problematiek, behandeling en opvolging evenals de medicatie in Nigeria nog onderzocht diende te worden, stipt de Raad aan dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit reeds werd onderzocht in het medisch advies van 11 april 2014 (waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in het recent medisch advies van 24 maart 2017) bij de ongegrondheidsbeslissing van 8 mei 2014 inzake de aanvraag van 5 september 2013. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat dit opnieuw onderzocht diende te worden wat de gevolgen van een cerebrovasculaire aanval (CVA) in 2008 en de symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose betreft.

De Raad stelt verder vast dat de ambtenaar-geneesheer ook nog aangeeft dat het standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen en aanvullingen) evenwel eveneens elementen bevat die niet eerder werden ingeroepen namelijk een schildklierprobleem en een ferriprievae anemie (wegens ijzergebrek) en eveneens banale klachten over pijnlijke gewrichten, waarvoor uit het medisch advies blijkt dat toepassing wordt gemaakt van 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer oordeelt aangaande het schildklierprobleem en de ferriprievae anemie dat deze echter geen belangrijke pathologieën zijn die in aanmerking zouden kunnen komen als regularisatiebasis. Hij stelt dat immers, wat betreft de schildklierproblematiek, dit werd opgelost door een subtotale wegname van de schildklier. Wat de anemie betreft, geeft de ambtenaar-geneesheer aan dat er een kortdurende observatie gebeurde op de dienst gynaecologie, waar een goede algemene toestand werd vastgesteld. Hij vervolgt dat er op 20/10/2015 een nazicht was van de baarmoeder, waarbij geen specifieke pathologie werd vastgesteld en dat er enkel wat ijzerpreparaten werden voorgesteld. Vervolgens wordt in het medisch advies van 24 maart 2017 nog aangegeven dat er ook geen sprake was van blaas- of nierstenen. De ambtenaar-geneesheer stelt dat er verder nog banale klachten waren over pijnlijke gewrichten maar dat daaromtrent geen speciale pathologieën werden vastgesteld. Hij stelt bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij verblijft “(een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).” De Raad stelt vast dat de verzoekende partij volledig voorbij gaat aan deze motieven op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Ze weerlegt zodoende in geen geval *in concreto* de vaststelling uit de eerste bestreden beslissing overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet aangaande de medische elementen die niet eerder werden aangehaald. Gelet op de vaststellingen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nieuwe medische problematiek, de nieuwe behandeling en opvolging en de nieuwe medicatie onderzocht diende te worden.

Waar de verzoekende partij wijst op de medische attesten bijgevoegd aan het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze stukken – die bovendien dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen - voor het eerst in het kader van voorliggend beroep worden aangevoerd en het niet aan de Raad als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Met betrekking tot het aangehaalde arresten van de Raad van 26 februari 2016 met nr. 163 093 en van 6 maart 2013 met nr. 98 400, kan het volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. *In casu* werd in de eerste bestreden beslissing immers uitdrukkelijk rekening gehouden met de nieuwe elementen die niet eerder werden ingeroepen en zoals reeds hierboven vastgesteld werd de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische problematiek, de behandeling en opvolging evenals de medicatie in Nigeria wat de gevolgen van een cerebrovasculaire

aanval (CVA) in 2008 en de symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose betreft, reeds omstandig onderzocht in het medisch advies van 11 april 2014 bij de ongegrondheidsbeslissing van 8 mei 2014 inzake de aanvraag van 5 september 2013.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de eerste bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“In voornoemd arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet nauw verbonden is met de idee achter art. 3 EVRM.

Verzoekster terugsturen naar Nigeria, alwaar de medicatie die zij dient in te nemen niet voorhanden is, betekent een reële inbreuk op art. 3 EVRM.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar de uiteenzetting omtrent de heersende situatie in het verzoekschrift van 28 december 2016.”

4.2.2 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragssluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*,

§ 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord en zij ook naar aanleiding van het door haar ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal inzake haar asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid had haar grieven uiteen te zetten. Bovendien diende zij ook meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in waarbij zij dus de kans heeft gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt dat de Raad uitdrukkelijk erkent dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet nauw verbonden is met het idee achter artikel 3 van het EVRM. Ze meent dat haar terugsturen naar Nigeria, alwaar de medicatie die zij dient in te nemen niet voorhanden is, een reële inbreuk betekent op artikel 3 van het EVRM en verwijst naar de uiteenzetting in haar aanvraag van 28 december 2016 omtrent de heersende situatie in Nigeria.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat de medische problemen van de verzoekende partij niet worden betwist door de gemachtigde en de verwerende partij. Er moet echter vastgesteld worden dat met deze medische problemen reeds rekening werd gehouden. Met betrekking tot de gevolgen van een cerebrovasculaire aanval (CVA) in 2008 en de symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose wordt opgemerkt dat in de ongegrondheidsbeslissing van 8 mei 2014 in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 september 2013 werd geconcludeerd dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en dat niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot de elementen die niet eerder werden ingeroepen, met name een schildklierprobleem, ferriprievie anemie en pijnlijke gewrichten, wordt in het medisch advies van 24 maart 2017 geconcludeerd dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij verblijft.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*”, zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: “*de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting*”. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen). *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan maar beperkt zich tot een herhaling van de medische elementen en de medische situatie in Nigeria waarover reeds werd geoordeeld. Volledigheidshalve merkt de Raad overigens op dat de bestreden beslissingen de verzoekende partij niet verplichten om naar haar land van herkomst terug te keren. De tweede bestreden beslissing houdt enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toe passen te verlaten.

Ten slotte moet nog opgemerkt worden dat de verzoekende partij in geen geval het eigenlijk motief van de tweede bestreden beslissing betwist, met name het motief inzake artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet waarbij wordt aangegeven dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum evenals het motief inzake artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde stelt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2013, betekend op 29 augustus 2013.

De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU